

3.Sınıflar için

3.

KITAP

ile Okuduğumu Anlıyorum Serisi

DİKKAT UFO VAR

dörtrenk
yayıncılık

5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu uyarınca bu kitabın her hakkı saklıdır ve **dörtrenk yayınları**'na aittir. Kitabın tamamının veya bir kısmının yayınevini önceden yazılı izni alınmadan kısmen de olsa çoğaltılması, yayımlanması, internet ortamına aktarılması yasaktır.

Yazan ve Hazırlayan
Mutlu Demirarslan
M. Feridun Depe

Görsel Tasarım & Resimleme
Kalender

Baskı / Cilt

Acar Matbaacılık Promosyon ve Yayıncılık Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi
Tel: (0212) 613 40 41 Faks: (0212) 613 05 64

Matbaa Sertifika: 29507

YAYINEVİ SERTİFİKA: 18875
ISBN: 978-605-4415-84-7

www.dortrenkyayinlari.com

DİKKAT UFO VAR !

Yaz mevsimi gelmiş, okullar tatil olmuştu. Nisan, yaz mevsimine bayılıyordu. Yazı hangi çocuk sevmez ki? Dondurma, limonata, karpuz, deniz, oyun, bisiklet...Hele bir de karnen güzel gelmişse!

Nisan'ın karnesi güzeldi. Annesi ve babası Nisan'a karne hediyesi olarak bisiklet almışlardı. Kırmızı bir bisiklet.

Nisan, kırmızı bisikletinin önündeki sepette kedisi Maya ile akşama kadar dolaşıyordu. Yorulduğu zaman duruyor ve çevrede gördüğü ilginç şeylerin fotoğrafını çekiyordu.

Fotoğraf makinesini Almanya'da yaşayan dayısı getirmişti. Hatta; "Belki sen de büyüdüğünde baban gibi bir fotoğrafçı olursun." demişti.

Nisan, fotoğraf çekmenin çok kolay olmadığını biliyordu. Bundan dolayı ders alması gerektiğini düşündü. Ona bu konuda ders verecek kişiyi çok uzaklarda aramadı Nisan. Bu kişi şu anda mutfakta kahvaltı yapıyordu.

Nisan en sevimli yüz ifadesini takındı. Babası bu aralar çok meşguldu. Derginin en yoğun zamanlarıydı. Nisan fotoğraf derslerini tehlikeye atamazdı. Nisan sevimli yüz ifadesinin üstüne bir hamle daha yaptı ve kahvaltı masasında göremediği kayısı reçelini buzdolabından çıkardı.

Sonra arkası dönük dalgın bir şekilde kahvaltı yapmakta olan babasına sarıldı.

“Canım babacığım. En sevdiğin reçeli unutmuşsun! Hangi ekmeğe süreyim babacığım? Kepekli ekmeğe mi yoksa çavdarlı ekmeğe mi?”

Özgür Bey bıyık altından güldü. Ama Nisan’a belli etmedi. Kızını adı gibi tanıyordu. Ne istediğini öğrenmeden önce birazcık reçel hiç fena olmazdı. “Kayısı reçeli mi? O zaman çavdarlı ekmeğe sür kızım.” dedi. Sonra Nisan’ın sürdüğü reçelli ekmeği afiyetle yedi.

Reçelli ekmeği biter bitmez de kızına sarıldı.

“Söyle bakalım inci tanem! Ne istiyorsun babandan?”

Nisan babasına gülümseyerek;

“Yoğun olduğunu biliyorum babacığım ancak dayımın gönderdiği fotoğraf makinesinin hakkını vermek istiyorum. Bana birazcık olsun fotoğrafçılık dersi verir misin?”

Babası kızının bu isteğine hemen “evet” dedi.

Fotoğraf çekmek çok güzel bir hobiydi.

Özgür Bey “Haydi salona gidelim de sana birkaç temel bilgi vereyim.” dedi.

Sonraki birkaç gün Özgür Bey kızına fotoğraf makinesi ve fotoğrafçılık hakkında çeşitli bilgiler verdi. Nisan bu dersleri büyük bir şevkle dinliyordu. Nihayet babası artık kızının hazır olduğunu görünce “Haydi bakalım inci tanem, doğa ve şehir seni bekliyor. Fotoğraf makinesinin tadını çıkar.” dedi.

Nisan sevinçle makinesini aldı ve evden fırladı.

Nisan bol bol fotoğraf çekiyordu. Arkadaşlarının, böceklerin, kuşların, arabaların, evlerin fotoğraflarını çekmekten keyif alıyordu.

Nisan çektiği bu fotoğrafları planlı ve düzenli olarak arşivliyordu. Nisan'ın arşiv yeri bilgisayarındı. Bilgisayarında bulunan “Evler” klasörüne, çektiği ev resimlerini koyuyordu. “Arkadaşlarım” klasöründe arkadaşlarının fotoğrafları vardı. Ancak en ilginç olan “Aynı yer” adlı klasördü.

Nisan, ağaç evinin yapıldığı günden beri her gün ağaç evinden fotoğraf çekiyordu. Her gün aynı saatte. Saat tam sekizde hep aynı yeri fotoğraflıyordu. Bu zor ve zahmetli bir uğraşı.

Bütün bu uğraşların ötesinde Nisan yeni alınan kırmızı bisikletini de ihmal etmiyordu. Hemen hemen her sabah bisikletiyle geziye çıkıyordu. Bazı sabahlar arkadaşları Kerem ve Ayşe de Nisan'a eşlik ediyordu.

Hele bir sabah o kadar komikti ki...

Kerem bisikletinin pedallarını yıldırım hızıyla çevirerek Nisanların evinin önüne geldi. Kerem pek bir heyecanlıydı.

Nisan şaşkın bakışlarla bahçeye çıktı.

Kerem soluk soluğa konuşmaya başladı.

“Karşıdaki dere! Derenin orada! Deredeki sazlıkta!
Orada!”

Nisan arkadaşının cümleleri bir türlü bitirememesine dayanamadı.

“Kerem sakın olup söyler misin? Derenin orada ne var?”

Kerem bir çırpıda söyledi “Bir aslan!”

“Ne! Aslan mı?” dedi Nisan şaşkınlıkla!

“Evet Aslan!” dedi Kerem. “Deredeki sazlıkların hemen arkasında. Balık tutmaya gittiğimde kükremelerini duydum. “Groaaaar Groaaaaar” kükrüyordu. Korkudan nasıl kaçtım bilemezsin.”

“Gördün mü peki?” diye sordu Nisan.

“Görmedim ama sesini duydum. Gerçekten ürkütücüydü. Ne dersin? Derenin ardındaki aslanı görmeye gidiyor muyuz?”

Nisan böyle bir fırsatı geri çeviremezdi.

“Bekle Kerem. Hemen fotoğraf makinemi alıp geliyorum.”

İki kafadar bisikletlerine bindiler.

Yol boyunca deredeki aslan hakkında yorumlar yaptılar... “Bir aslan ha! Hımm... Bir aslanın bizim mahallede ne işi var?”

“Bence bir gemiyle Afrika’dan gelmiştir. Dünyayı gezmek isteyen maceraperest bir aslan. Gemiye gizlice girip buralara kadar gelmiş olmalı. Acaba bizim derede ne arıyor?”

“Zavallıcık belki de vatanını özlemiştir.”

“Bu dediğin ancak filmlerde olur Kerem. Bence bir hayvanat bahçesinden kaçmıştır. Hayvanat bahçesinde sıkılınca gezmeye çıkmış olmalı.”

Konuşmalar sırasında korkular ve endişeler de ortaya çıkıyordu.

“Kerem sence aslan tehlikeli midir? Ya sazlıkların arasından fırlayıp üzerimize atlarsa. Ay! O zaman ben çok korkarım.”

Çocuklar aslan aşağı, aslan yukarı derken derenin yanındaki sazlığa geldiler.

Kerem haklıydı derenin hemen ardındaki sazlıkların arasında bir aslan kükrüyordu. Ancak Kerem biraz şaşkındı.

Nisan, arkadaşına bu şaşkınlığının sebebini sordu. Kerem “Buraya ilk gelişimde aslanın kükremesi çok güçlüydü. Oysaki şimdi sesi çok cılız çıkıyor.”

“Yorulmuş olabilir.” dedi Nisan.

“Haklı olabilirsin.” dedi Kerem. “Ancak sesi de değişmiş, kükremeleri cılızlaşmış ve incelmış. Bu çok garip.” dedi.

İki arkadaşın gerçeği öğrenmek için yapmaları gereken tek bir şey vardı. O da sazlıkları aralayıp aslanın ne durumda olduğunu görmek.

Artık her iki arkadaş da gerçek bir aslanın tehlikeli olabileceğini unutmuş, derenin ortasından sazlıklara giden taşların üzerindeydiler. Dereye düşmeden sazlıklara ulaşmak isteyen iki kafadar dikkatlice derenin kıyıya ulaştılar. Kerem uzaktan sazları aralamak için yerden bir sopa aldı. Nisan da fotoğraf makinesini hazırladı.

Bütün bu sürede aslanın sesi zayıflamakla kalmamış iyice garipleşmişti. Kükremeler yarım yarım, kesik kesik ve dijital bir ses tonuyla çıkıyordu.

Kerem sopayı sazların arasına soktu. Sazları iki yana araladı. O anda kocaman bir kurbağa aralanan yerden fırladı. Kurbağa fırladığı anda Kerem kendini geri attı. Nisan koca kurbağanın üzerine geldiğini görünce ani bir refleksle deklanşöre bastı.

Ancak Nisan'ın da ayağı kaydı. Kerem derenin kenarındaki çamurlu kıyıya düşerken Nisan da ona eşlik etti. İki arkadaşın üstü başı, elleri kolları, yüzleri çamur içindeydi.

Koca kurbağa kenarda vırak vırak vıraklayarak sanki bu iki zavallıya kahkahalarla gülüyordu.

Nisan düştüğü çamurdan kalkarken bütün gerçeği de öğrendi.

Sazlıkların arasında oyuncak bir aslan duruyordu.

Nisan'ın her şeyi anlamasına derenin karşısından gelen bir annenin sesi de yardımcı oldu.

- Nereye attın Efeciğim oyuncak aslanı? Hiç oyuncak atılır mı oğlum? O oyuncuğı bulamayan çocuklar var biliyor musun? Bak şuradaki iki çocuğa senin oyuncuğın için nasıl kavga etmişler. Her yerleri çamur olmuş.

“Çocuklar! Çocuklar! O bizim aslanımız. Boşuna kavga etmeyin!”

Oyuncağın sahibi Efe'nin annesi bir yandan konuşurken bir yandan da karşıya geçti ve bir çırpıda oyuncak aslanı aldı. Anne hala konuşuyordu.

“Al işte Efe Bey! Pilleri de bitmiş. Baban sana Amerika'dan gerçek aslan sesi çıkaran oyuncak alsın! Sen de onu gel buraya at. Aslanları sevmeyebilirsin ama bu oyuncuğın atmanı gerektirmez, Küçük Bey!

Nisan ve Kerem ağızları açık, sinirli bir annenin konuşmasını izliyorlardı.

Herşey anlaşıldıktan sonra iki kafadar eve dönüş yolundaydılar.

Nisan bir yandan Kerem'e bu kadar hayalci olduğu için kızıyor bir yandan da Kerem'e inandığı için kendine şaşıyordu. Ne işi vardı aslanın mahallede?

Akşam olup duş aldıktan sonra ancak kendine gelebildi Nisan. Olanları annesine anlattı. Annesi kızının ve arkadaşının yaşadıklarına oldukça güldü. Sonrasında da Nisan'ın sazlıklarda ani bir refleksle çektiği fotoğrafa baktılar.

Kocaman kurbağa fotoğrafta bile sanki hala gülüyordu.

Nisan gizem dolu aslan macerasından sonra ağaç evinden fotoğraflar çekerek hazırladığı "Aynı ev" projesine devam etmenin en mantıklı karar olduğunu düşündü.

Daha önceki günlerde olduğu gibi her gün aynı saatte ve aynı yerin fotoğraflanmasına devam etti.

Nisan "Aynı yer" klasörü için çok disiplinli davrandı. Bir değil, beş ya da on değil tam altmış gün boyunca bıkmadan usanmadan aynı yerin fotoğrafını çekti.

İki ay sonunda Nisan'ın "Aynı Yer" klasöründe tam altmış fotoğraf olmuştu.

Bu fotoğraflar sırasıyla görüntülediğinde hep aynı gibi duruyordu. Ancak değişen o kadar çok şey vardı ki.

Örneğin sokağın köşesindeki meşe ağacının yaprakları sanki giderek çoğalıyordu. Fotoğrafları ardı ardına hızla açınca, kaldırım kenarlarındaki minik çiçekler patlayan mısırlar gibi hızla çoğalıyorlardı.

Bütün bunlar ayrıntılı ve güzel değişimlerdi. Ancak bir sabah o kadar ilginç bir olay oldu ki...

Bu olayın fotoğrafını çekmemiş olsa Nisan kimseyi inandıramazdı.

PEKİ NEYDİ BU İLGİNÇ OLAY ?

Nisan, o sabah uyandığı gibi aynı saatte, yani tam sekizde ağaç evdeydi.

Fotoğraf makinesini tripodla ekledi ve **ŞLAK** fotoğrafını çekti. Artık öyle alışmıştı ki fotoğrafı çekerken dışarı bile bakmamıştı. Sokak nasıl olsa aynı sokaktı. Nisan çektiği fotoğrafa akşam bakacaktı.

Nisan, akşam olduğunda yorgun argın eve geldi. Yemekten sonra odasına çıktı. Sabah çektiği fotoğrafı bilgisayarına yükledi. Fotoğraf her zamankinden çok farklı değildi. Ancak fotoğrafta kocaman mavi bir leke vardı. Nisan bu lekeyi önce anlamadı. Sonra fotoğraf makinesinin lensinde leke olduğunu düşündü. Hemen makinesini eline aldı. Fotoğraf makinesinin lensine baktı. Herhangi bir leke yoktu.

Nereden çıkmıştı bu leke? Nisan tekrar bilgisayarına geri döndü. Fotoğraf, bilgisayarın ekranındaydı. Gözlerini kıstı ve ekrandaki fotoğrafı büyüttü. Fotoğrafı büyüttükçe şaşkınlıktan ağzı açılıyordu. Hayretler içinde kalmıştı.

Heyecandan kalbi **GÜM!** **GÜM!** atıyordu. Çünkü fotoğraf büyüdükçe leke, leke olmaktan çıkıyor, uçan bir cisme dönüşüyordu. Nisan heyecandan konuşamıyordu. Nefesi ancak şu sözlere yetmişti.

BU BİR UFO...

Aradan beş dakika geçtiğinde Nisan biraz sakinleşmişti. Gördüğü uçan dairenin etkisinden biraz olsun çıkmıştı.

Şimdi uçan daireyi yani UFO'yu inceliyordu. Bu yuvarlak, üzerinde anteni olan mavi bir cisimdi. Ayrıca gövdesinde ışıklar vardı.

Nisan, anne ve babasına haber vermeden önce fotoğrafı iyice inceledi. Hiç şüphe yoktu! Bu bir UFO'ydu.

Peki neydi UFO? Nisan bilgisayarında hemen bir arama sayfası açtı. “UFO, uçan daire” yazdı. Karşısına çıkan yazıyı okudu.

“UFO: Tanımlanamayan uçan nesne. Dünya dışı, uzaydan olduğu düşünülen her türlü uzay gemisi için UFO terimi kullanılır. Günümüzde birçok kişi UFO gördüğünü söylemektedir.”

Nisan yazıyı okuduktan sonra resme tekrar baktı. Gerçekten de bu bir UFO’ydu.

Nisan’ın uykusu gelmişti. Uykuya dalmadan önce Nisan’ın kafasında tek bir soru vardı;

Ufo yarın da gelecek mi?

Ertesi sabah Nisan kimseye bir şey söylemedi. Amacı uçan dairenin birkaç tane daha fotoğrafını çekmekti. Daha yakın ve daha ayrıntılı fotoğraflar.

Önce saat tam sekizde “Aynı Yer” fotoğrafını çekti. Sonra başladı UFO’yu beklemeye.

Dakikalar dakikalara, saatler saatleri kovaladı. Gökyüzünde hiçbir hareketlilik yoktu. UFO henüz gözükmemişti. Nisan çok sıkılmıştı. İşte bu sırada aşağıdan

Kerem’in sesi geldi.

“Nisan! Nisaaan!”

Nisan hemen ağaç evinden aşağı baktı. Kerem ve Ayşe aşağıdaydı. Nisan arkadaşlarını yanına çağırdı.

Bir önceki akşam gördüklerini anlattı. Kerem, önce “İnanmam.” dedi. Sonra “Fotoğraf nerede?” diye sordu. Ayşe ekledi; “Evet önce UFO’nun fotoğrafını görmek istiyoruz. Yoksa sana inanmayız.”

Nisan da sıkılmıştı.

“Haydi o zaman! Gidelim de göstereyim.” dedi.

Üç arkadaş tam ağaç evden inecekti ki Kerem heyecan içinde bağırdı.

İşte orada! İşte orada!

UFO oradaydı. Gökyüzünde duruyordu. Sanki havada asılı kalmıştı. Üç arkadaş heyecandan ve korkudan birbirine sarılmış parmak uçlarıyla uçan daireyi gösteriyorlardı.

Uçan daire dakikalarca havada kaldı. Nisan, Kerem ve Ayşe UFO'yu incelediler. Anteni, ışıkları, rengiyle bu gerçekten bir UFO'ydu.

Ayşe, dayanamadı ve çığlık atarak; “Anne, uzaylılar geldi!” diye bağırdı.

O anda UFO ortadan kayboldu. Sanki Ayşe’nin, sesini duymuştu ve korkup kaçmıştı. Uçan daire gözden kaybolunca Kerem, Nisan’a baktı ve “Fotoğraflarını çektin değil mi?” diye sordu.

Nisan şaşkındı “Yok! Hayır! Heyecandan unuttum. Tüh!” diye cevapladı. Ayşe, Nisan’ın bu unutkanlığını teselli etti. “Üzülme arkadaşım yarın çekersin.” dedi.

O gün akşama kadar mahallenin çocukları bu gizemli olayı konuştular. Uzaylılardan bahsettiler.

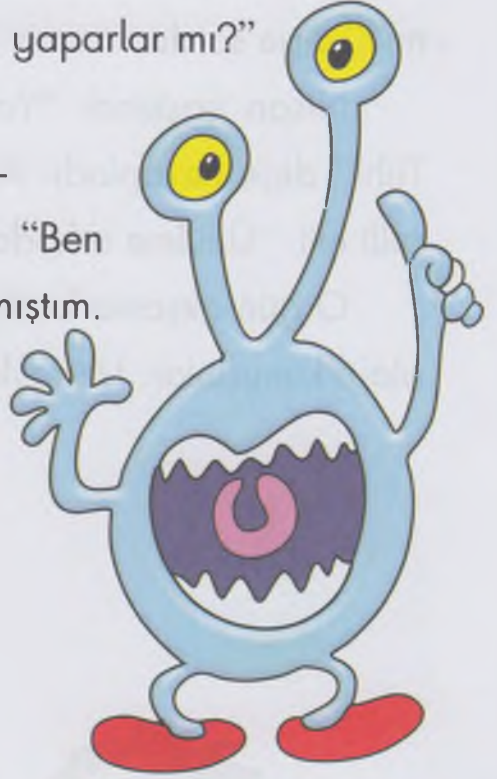

Çocukların kafasında onlarca soru vardı.

“Uzaylılar yeşil mi? Yoksa mavi mi? Uzaylılar acaba Dünya’ya niçin geldiler?”

Bize bir kötülük yaparlar mı?”

Bazıları; “Ben daha önce de görmüştüm. Ama kimseye söylemedim.” diyordu. Bir başkası; “Ben geçen yıl bir uzaylıyla karşılaşmışım. Tam üç tane kulağı vardı.” diyordu.

Nihayet akşam olduğunda Nisan, olup biteni anne ve babasına anlattı. Özgür Bey ve Şehnaz Hanım, kızlarını ciddiyle dinlediler. Sonra beraberce fotoğrafı incelediler. Özgür Bey; “Fotoğraftan tam olarak anlama şansımız yok. Bu bilinmeyen bir cisme benziyor, ancak çıplak gözle görmek lazım.” dedi. Şehnaz Hanım, “Bunun için en iyisi yarını bekleyelim.” dedi.

Sabah olduğuunda Özgür Bey, Nisan'a UFO'yu tam olarak gördüğü yeri sordu. Bu sırada mahallenin bütün çocukları ağaç evin önüne gelmişlerdi bile. Herkes uçan daireyi görmek istiyordu.

Nisan babasına UFO'nun ortaya çıktığı yeri gösterdi. Özgür Bey: "Hımm! Demek meteoroloji tepesinin üstünde gördün. Sanırım sorularımızın cevabı belli oldu. Siz burada bekleyin. Ben hemen geliyorum." dedi.

Özgür Bey, kızının cevap bekleyen bakışları altında arabasına bindi. Arabasıyla meteoroloji tepesine gidiyordu.

Nisan ve çocuklar heyecanla UFO'yu bekliyorlardı. Ama UFO hala gözükmemişti.

İşte bu sırada Özgür Bey geri geldi. Özgür Bey'in yanında iki kişi vardı. Ve o iki kişi ellerinde Nisan'ın gördüğü UFO'yu taşıyorlardı. Çocuklar UFO'yu görür görmez şaşkınlık, korku, merak ve heyecanla birbirlerine sarıldılar.

Özgür Bey ve yanındaki iki kişi bu duruma gülerек karşılık verdiler. Çocukların meraklı bakışları altında Özgür Bey konuşmaya başladı.

“Çocuklar sizleri meteoroloji yetkilileri ile tanıştırayım. Meteoroloji, hava bilimidir. Atmosferde olan hava olaylarını inceler. Çeşitli cihazlarla yağmur, rüzgar, kar gibi hava olayları araştırılır. Sizleri hayal kırıklığına uğratacağımız ama bu gördüğünüz de bir meteoroloji araştırma cihazı. Ne yazık ki UFO değil. Bu cihaz sayesinde görevliler daha iyi araştırma yapıyorlar.”

Özgür Bey’in açıklamaları ile her şey anlaşılıyordu. Çocuklar meteoroloji ölçümlerinde kullanılan bir cihazı UFO sanmıştı. Sonraki dakikalarda UFO’yu unutan çocuklar görevli amcalarla akşama kadar meteoroloji hakkında sohbet ettiler. UFO’lar mı?

Belki bir gün onlarla da karşılaşsınlar kim bilir?

Hikaye Haritası

Hikayenin ana karakteri kimdir?

Hikayenin yardımcı karakterleri kimlerdir?

Hikayenin konusu nedir?

Hikayede anlatılan olay nerede geçmektedir?

Hikayenin adı nedir?

Hikayede anlatılan olay ne zaman gerçekleşmiştir?

Hikayede anlatılan olay nedir?

Soruları Yanıtlayalım

1

Nisan, her gün nereden fotoğraf çekiyor?

.....
.....
.....

2

Nisan, fotoğrafta gördüğü mavi lekenin ne olduğunu düşünüyor?

.....
.....

3

Fotoğraftaki nesneyi araştırmak için Nisan'a hangi arkadaşları yardım ediyor?

.....
.....

4

Nisan'ın babası, belirsiz nesneyi araştırmak için nereye gidiyor?

.....
.....
.....

5

Belirsiz nesnenin, ne olduğu anlaşılıyor?

.....
.....
.....

6

UFO sandıkları araç hangi amaçla kullanılıyor?

.....
.....

Hikayenin Özeti

Okuduğumuz hikayeye göre, aşağıdaki cümleleri, kendi sözcüklerimiz ile tamamlayarak hikayenin kısa bir özeti ni çıkaralım.

Başlangıç

1

Nisan, bisiklete binme-
yi ve fotoğraf çekmeyi ...
.....
.....

Akşam olunca yine
çektığı fotoğrafları
.....
.....

2

3

Nisan'ın kalbi heyecandan
güm güm atıyordu çünkü
.....
.....

Fakat bunun bir UFO değil
.....
.....

4

Bitiş

Resimleri Klasörleyelim

Nisan'ın bilgisayarındaki resimleri, uygun klasörlere ok ile taşıyalım.

Sözcük Dağarcığı

Verilen sözcüklerle, anlamlarını eşleştirelim. Sözcükleri kullanarak birer cümle kuralım.

Arşiv

Yazılı kağıtları, düzenli bir biçimde korumak için kullanılan mukavva veya plastikten telli kap.

Meteoroloji

Belgelerin depolandığı alan.

Klasör

Atmosferde meydana gelen hava olaylarının oluşumunu, gelişimini ve değişimini inceleyen bilim dalı.

Arşiv

.....

Meteoroloji

.....

Klasör

.....

Eş Anlam - Zıt Anlam

Aşağıdaki tabloyu istenilenlere göre dolduralım.

Sözcük	Eş Anlamlısı
Hediye	
Kırmızı	
Zaman	
Kalp	
Rüya	

Sözcük	Zıt Anlamlısı
Güzel	
Zor	
Çıkmak	
Aynı	
İyi	

Eş Sesli Sözcükler

Verilen eş sesli sözcüklerin iki farklı anlamıyla birer cümle kuralım.

